

COLLBONI

PLA
COLLBONI
PER A
BARCELONA

“Barcelona pot fer molt més”

collboni.cat

Nota preliminar

El Pla Collboni per a Barcelona conté 11 propostes i 44 accions estructurades en dos eixos: la reactivació econòmica de Barcelona, per un costat, i la reducció de les desigualtats posant Barcelona a l'abast de tothom, per un altre. Conté, a més a més, una explicació del context en el que es formula el Pla, un capítol amb propostes pel seguiment específic de la seva implementació i tres annexos. La present edició no incorpora l'eix de reducció de les desigualtats ni el corresponent annex 2, que seran explicats durant les properes setmanes de forma específica.

Pròleg

La Barcelona del segle XXI, com en altres períodes de la seva història, és un exemple d'una economia dinàmica, innovadora i emprenedora, tant en àmbits com la indústria, les noves activitats relacionades amb l'economia del coneixement i creativa, com en els serveis, el turisme i el comerç. No obstant això, els escenaris econòmics actuals presenten una situació altament complexa derivada de la forta crisi econòmica i financera, amb efectes molt significatius entre els quals destaquen la destrucció de l'ocupació, la pèrdua de competitivitat i l'agreujament de desequilibris socials i territorials dins de la pròpia ciutat.

El meu compromís i el dels i les socialistes de Barcelona és treballar per intentar corregir aquesta situació que afecta el teixit econòmic i una part molt important de la classe mitjana treballadora, principal afectada per la destrucció de llocs de treball, la precarització de l'ocupació i l'atur propi i dels seus fills, que no veuen cap horitzó per al seu futur si no som capaços de corregir el rumb de la situació.

És per això que el Pla econòmic que aquí presento se centra en dos grans objectius: crear ocupació reactivant l'economia per promoure creixement i combatre les desigualtats. Aquest és el meu compromís amb la ciutadania de Barcelona: atendre les seves principals preocupacions i donar-hi resposta amb solucions efectives.

Estic convençut que aquesta és la resposta que ha de donar Barcelona a un model econòmic fallit que dóna prioritat al consum sobre la producció, a l'especulació sobre la inversió i a la manca de respecte al medi ambient sobre la sostenibilitat. El resultat d'aquest model ha estat posar en un risc sever la igualtat d'oportunitats i la inclusió social, convertint la ciutat en un espai cada cop més desigual.

Assumir la proposta que us presento no és tasca fàcil. Requerirà la col·laboració de tothom, la implicació dels agents econòmics i socials, la complicitat de la ciutadania i, sobretot, una actitud valenta per liderar el procés. Em comprometo a posar totes les energies i voluntats per assumir aquest repte, amb el mateix esperit que els Governos socialistes de Serra, Maragall, Clos i Hereu van tenir en cada un dels moments en què la ciutat es va trobar amb reptes diferents però de similar magnitud.

Compartir objectius, afrontar reptes i no donar cap batalla per perduda forma part del tarannà de la ciutat, de l'esperit de Barcelona. La nostra gosadia i capacitat de treballar i innovar ens ha fet prosperar i és la nostra millor arma. Cap actitud poruga o subordinada ens traurà de la situació actual. Ara ens calen fermesa i convicció.

Les fites són clares: crear ocupació, afavorir la reindustrialització, potenciar la creativitat, la innovació i el talent i crear coneixement. I tot això acompanyat per mesures per ajudar a pal·liar socialment la crisi: frenar l'augment del preu dels serveis, construir més escoles bressol i augmentar els ajuts per a la infància i la gent gran, rehabilitar habitatges i millorar els barris a tota la ciutat.

Aquest és el meu compromís. Aquesta és la meua proposta. Des del rigor i la solvència que ens dóna la nostra experiència. Des de la convicció i responsabilitat que ens dóna saber que hem de treballar per transformar Barcelona en una ciutat millor, més assequible, a l'abast de tothom, amb oportunitats per a tothom.

Jaume Collboni i Cuadrado

Agraïments:

• **Javier Asensio,**

Professor titular del Departament d'economia aplicada, Universitat Autònoma de Barcelona.

• **Montserrat Ballarín,**

Professora del Departament de dret financer i tributari, Universitat Pompeu Fabra.

• **Gonzalo Bernardos,**

Professor titular del Departament de teoria econòmica, Universitat de Barcelona.

• **Raül Blanco,**

Professor d'economia aplicada de la Universitat de Barcelona i de la Universitat Rovira i Virgili.

• **Maite Costa,**

Presidenta de la Comissió nacional d'energia (2005-2011).

• **Gosta Esping-Andersen,**

Professor del Departament de ciències socials, Universitat Pompeu Fabra.

• **David Fuentes,**

Assessor del Parlament europeu.

• **Maurici Lucena,**

Portaveu del grup parlamentari del PSC, Parlament de Catalunya.

• **Marc Murtra,**

Enginyer industrial i MBA per la Universitat de Nova York.

• **Martí Parellada,**

Catedràtic del Departament d'economia pública, Universitat de Barcelona.

• **Joan Francesc Pont,**

Catedràtic del Departament de dret financer i tributari, Universitat de Barcelona.

• **Marcel Prunera,**

Director general de promoció econòmica (2006-2011), Generalitat de Catalunya.

• **Josep Maria Rañé,**

President del Consell de treball econòmic i social de Catalunya (2008-2014).

• **Francesc Trillas,**

Professor del Departament d'economia aplicada, Universitat Autònoma de Barcelona.

• **Joan Trullén,**

Professor del Departament d'economia aplicada, Universitat Autònoma de Barcelona.

• **Antoni Zabalza,**

Professor del Departament d'anàlisi econòmica, Universitat de València.

Per tots els seus comentaris crítics i valoracions que ens han permès millorar aquest document.

Índex

1. Barcelona pot fer molt més	6
2. Context del Pla Collboni	8
2.1- La Gran recessió de 2008	
2.2- La realitat de les metròpolis i les ciutats al segle XXI	
2.3- El cas de Barcelona	
2.3.1- La ciutat	
2.3.2- L'Ajuntament	
3. Primer Eix: propostes de reactivació econòmica	16
Objectiu: creació de 30.000 nous llocs de treball en 4 anys, reduint una tercera part l'atur registrat a la ciutat	
Proposta 1: la inversió com a motor econòmic: 4.220 milions d'euros d'inversió durant el període 2015-2019	17
Proposta 2: Pla de rehabilitació urbana i millora de barris (Pla RUMB)	19
Proposta 3: Pla de reindustrialització de Barcelona	21
Proposta 4: reactivar el tercer sector i la "petita economia" de la ciutat	23
Proposta 5: impuls a l'economia creativa, col·laborativa i digital	25
4. Segon Eix: propostes per posar Barcelona a l'abast de tothom i reduir les desigualtats	27
Objectiu: posar Barcelona a l'abast de tothom, fomentant la igualtat a la ciutat	
Proposta 6: reduir el preu de serveis que repercuteixin en el cost de la vida	
Proposta 7: habitatge a l'abast de tothom	
Proposta 8: Pla de xoc per combatre l'atur de llarga durada i l'atur juvenil	
Proposta 9: la millor educació, igual per a tothom	
Proposta 10: el turisme al servei dels barcelonins i les barcelonines	
Proposta 11: treballar per a una ciutat més equitativa	
5. Seguiment específic del Pla i rendició de comptes	29
6. Annexos	30

1. Barcelona pot fer molt més

Barcelona pot fer molt més per combatre la crisi econòmica i les desigualtats creixents de la ciutat. La política pressupostària de Trias d'aquests darrers mandats no ha aprofitat prou la solvència de les finances municipals heretada dels Governos de progrés liderats pel PSC.

Ha estat una política pressupostària conservadora que ha utilitzat l'estalvi brut generat per finançar la Generalitat de Catalunya i per reduir deute, en lloc d'utilitzar-lo per desenvolupar polítiques per generar ocupació a la ciutat i per reduir les desigualtats a Barcelona.

Aquest Pla proposa un capgirament d'aquesta política pressupostària amb el doble objectiu de generar ocupació a la ciutat i de reduir les desigualtats. El Pla respecta en tot moment els dos principis de prudència pressupostària posats en pràctica pels Governos de progrés i que han estat la clau de la solvència de Barcelona: mantenir estalvis bruts pressupostaris de com a mínim el 15% dels ingressos corrents i mantenir un endeutament inferior al 60% dels ingressos corrents.

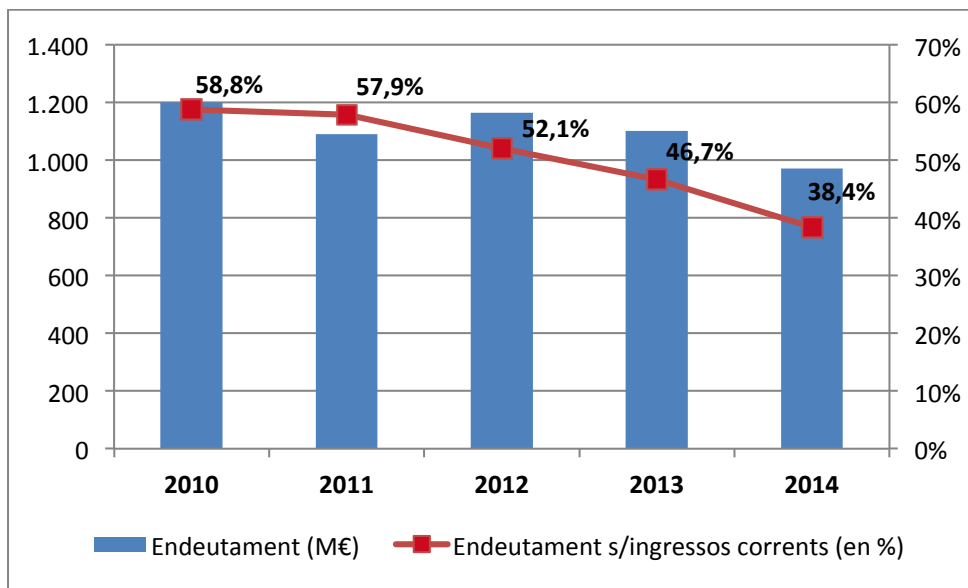
L'anàlisi de l'estalvi brut d'aquest darrer mandat ens mostra com, en efecte, hi ha marge per fer molt més:

dades en milions d'euros (M€)	2011	2012	2013	2014
Comptabilitat Pressupostària				
Ingressos corrents	2.288	2.313	2.431	2.440(*)
Despeses corrents	1.790	1.808	1.838	1.885
Estalvi brut	498	505	593	555
Estalvi brut s/ingr. corr. (en %)	21,8%	21,8%	24,4%	22,8%
Recursos potencials lliurar 15%	155	158	228	189
Comptabilitat Patrimonial				
Ingressos d'explotació	2.292	2.363	2.455	nd
Despeses d'explotació	1.883	1.949	1.927	nd
Resultat d'explotació	409	414	528	nd
Rtat d'expl. s/ingr. d'expl. (en %)	17,8%	17,5%	21,5%	nd
Recursos potencials lliurar 15%	65	59	160	nd

Nota: dades referides al tancament del pressupost individual de l'Ajuntament, al no disposar encara del tancament del pressupost consolidat en termes de comptabilitat pressupostària. Les dades del pressupost individual representen fins al 91% dels ingressos i les despeses corrents consolidades i fins al 94% de l'estalvi brut del pressupost consolidat del Grup Ajuntament de Barcelona.

(*) No inclou els 170 M€ d'ingrés extraordinari per la privatització de la gestió dels aparcaments de BAMSA.

Anàlogament, l'evolució de l'endeutament d'aquest mandat ens mostra com Trias ha disminuït en 228 M€ l'endeutament, situant-lo del 58,8% dels ingressos corrents l'any 2010 al 38,4% dels mateixos l'any 2014:

El Pla Collboni proposa destinar durant el proper mandat, sense incrementar la pressió fiscal i respectant les dues mesures de prudència fiscal abans esmentades, 440 M€ per pal·liar necessitats urgents dels ciutadans i ciutadanes i, amb un increment marginal de l'endeutament per sota del límit del 60% dels ingressos corrents, finançar un pla d'inversions per afavorir l'ocupació, millorar la mobilitat i les condicions mediambientals de la ciutat i augmentar la qualitat de vida dels nostres barris.

Barcelona pot fer molt més i aquest pla demostra que el rigor i la prudència financera són compatibles amb una política pressupostària al servei del benestar de les barcelonines i dels barcelonins.

2. Context **del Pla Collboni**

2.1- La “Gran recessió” de 2008

El 15 de setembre de 2008, amb l'anunci de la fallida del banc americà d'inversions *Lehman Brothers*, és habitualment pres com la referència simbòlica de l'inici del que la literatura acadèmica ha batejat com la “Gran recessió”, la crisi econòmica més important i més intensa des de la Gran depressió dels anys 30 del segle passat.

La crisi de les hipoteques *subprime*, iniciada a mitjans de 2007 als EEUU, esdevé una crisi financera d'abast mundial que es converteix, ben aviat, en una crisi també de deute sobirà (2008 i 2009) que s'acaba traslladant, finalment, a l'economia real (2009).

La llarga dècada de la “gran moderació” (1997-2007) acaba així bruscament i es posen de manifest les debilitats d'un excessiu pes de l'economia financera (que actua com a ràpida corretja de transmissió de la crisi), dels importants desequilibris de l'economia mundial entre els països amb excessius superàvits de la balança de pagaments per compte corrent (Xina, Alemanya, països emergents) i els països amb excessius dèficits per compte corrent (EEUU, economies perifèriques de la zona euro), i de les deficiències de les estructures de governança de l'economia mundial, embarcada en un procés poc reflexionat de desregulació (financera sobretot) d'inspiració neoliberal gestat als anys 80 i sostingut en les tres dècades successives.

La “Gran recessió” no és que no fos anticipada pel corrent central del pensament econòmic, sinó que era fins i tot inconcebible pel mateix (Wolf, 2014)¹. La brusca aturada del creixement econòmic posa de manifest i accentua de forma incontestable l'increment de les desigualtats al si de les economies més avançades, adquirint

rellevància acadèmica de primer ordre la seva anàlisi i la seva consideració com a gran limitador del creixement potencial si no es corregeix (Stiglitz, Krugman, Piketty).

Desigualtat creixent, abastament documentada, que pot fer trontollar la legitimitat dels pilars sobre els que s'edifica el sistema democràtic i que empobreix les classes mitjanes i treballadores de les economies avançades, que veuen retallades les seves rendes i els seus drets socials conquerits durant l'edat daurada del capitalisme o els “trenta anys gloriosos” (1945-1975, *les trente glorieuses* o *Nackkriegsboom*) en què es forja un pacte entre capitalisme i democràcia que proporciona el període de major benestar mai conegut (Costas i Arias, 2011)².

Després d'un breu període de resposta concertada i coordinada de les economies avançades (reunió del G-20 a Pittsburgh, 2009) consistent en polítiques contracíclics d'estímul del creixement, que combinen polítiques fiscals i monetàries fortament expansives, a principis del 2010, les economies de la zona euro posen en pràctica polítiques d'*austeritat expansiva* molt influenciades pel pensament econòmic alemany.

Es contraposen així dues respostes econòmiques a la “Gran recessió”:

1.- Les polítiques d'estímul del creixement, basades en plans d'estímul fiscal i polítiques monetàries expansives no convencionals i perllongades en el temps (*Quantitative Easing*), practicades als EEUU (*TARP*, Bernanke, Yellen) i, més recentment, al Japó (*Abenomics*).

¹ “The Shifts and the Shocks: What We've Learned – and Have Still to Learn – from the Financial Crisis”. Martin Wolf (Penguin Press. 2014).

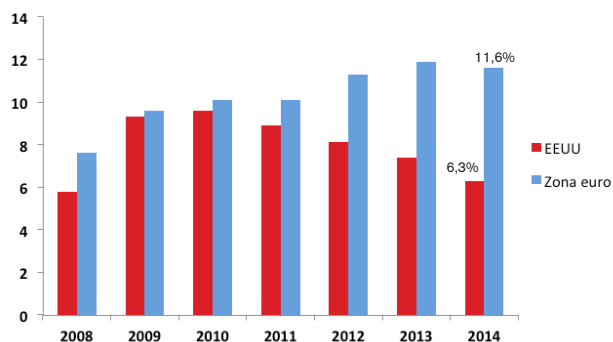
² “La torre de la arrogancia: políticas y mercados después de la tormenta”. Antón Costas i Xosé Carlos Arias (Ariel. 2011).

2.- Les polítiques d'*austeritat expansiva* posades en pràctica a la zona euro (programes de rescat a Irlanda, Portugal i Grècia, rescat bancari a Espanya) i al Regne Unit.

Set anys després de l'inici de la "Gran recessió", el corrent majoritari del pensament econòmic considera que hi ha suficient evidència empírica per certificar l'èxit relatiu de les polítiques expansives i el fracàs de l'*austeritat expansiva* posada en pràctica a Europa.

En aquest sentit, la divergència de les polítiques de resposta a la crisi es tradueix en l'evolució divergent de la taxa d'atur a la zona euro i als EEUU:

Taxa d'atur. 2008-2014

Font: FMI.

Aquest fracàs àmpliament acceptat de l'austeritat europea confronta els Estats membres i la seva ciutadania amb l'opció de sortir de la zona euro (inviàble en molts casos i, en tot cas, no prevista) o amb la d'intentar canviar el rumb de la seva política econòmica (Monti 2011, Hollande 2012, Renzi 2014, Tsipras 2015).

En qualsevol cas, és a les ciutats i a les àrees metropolitanes on els efectes de la "Gran recessió", en forma de retrocés econòmic amb elevats índexs d'atur i d'increment de les desigualtats, han trobat la seva concreció espacial més palpable i manifesta, demandant respostes immediates així com plantejant reptes d'orientació política i econòmica.

2.2- La realitat de les metròpolis i les ciutats al segle XXI

La "Gran recessió" ha accentuat el risc que la ciutat, que tradicionalment s'imaginava com l'espai de la integració social i cultural per excel·lència, es converteixi en una potent màquina de suspensió dels drets dels individus i de les estructures col·lectives, sota la ideologia del mercat i la retòrica de la seguretat. I això en un context de creixent concentració de la població mundial en aglomeracions urbanes.

En efecte, la població mundial es concentra cada cop més a les ciutats. El Banc Mundial estima que l'any 2030 un 60% de la població viurà a les ciutats. Al 2050 aquest percentatge podria ser fins i tot del 75%. Des dels anys 70 va començar a escala planetària una nova fase d'acumulació que s'ha traduït en la formació de grans mercats. S'està produint una extraordinària redistribució de la producció en l'espai i de la creació de riquesa, que s'acompanya per una igualment extraordinària redistribució de la població entre les diferents parts del món i dins dels diferents països.

El món és i serà cada cop més un món de ciutats (sistemes urbans, aglomeracions). Les àrees urbanes són i seran protagonistes indiscutibles i visibles d'aquesta transformació. La urbanització i els processos físics de formació i transformació de les ciutats són grans oportunitats per fer arribar nivells de desenvolupament adequats a la població. Però si no s'enfoquen adequadament també poden traduir-se en més desigualtats socials i en greus problemes mediambientals. Poden deixar al marge del procés de desenvolupament una part important de la població. Diversos experts situen els grans reptes d'aquesta nova condició urbana en tres aspectes molt relacionats entre si: la desigualtat social, el canvi climàtic i el dret a l'accessibilitat.

Aquesta nova condició urbana s'expressa de manera molt diferent arreu del món, essent especialment destacable per nosaltres el cas europeu, si el comparem sobretot amb les ciutats americanes. Per motius culturals, ideològics i socials, a les ciutats americanes s'han produït efectes més evidents d'exclusió i diferenciació social, associats al creixement de les ciutats.

És el cas paradigmàtic de les *gated communities* nord-americanes, o dels *condominios fechados* del Brasil: espais aïllats i separats de la resta on el rics desenvolupen un model de vida que té lloc en un entorn urbanístic ideal, construït per exemple sota les tesis del *New Urbanism* dels anys 80 nord-americà, i completat amb una gran dosi de màrqueting per les noves teories ecològiques i de les *smart cities* dels 90, en les quals el tema de la seguretat i de la qualitat ambiental són els pilars de construcció d'una nova societat.

Aquest model exclou una major part de la població "pobra", que és percebuda com a perillosa, sobretot si és estrangera. Els importants fluxes migratoris de les darreres dècades no han fet més que alimentar aquesta percepció per part de les elits.

L'enfocament d'aquests reptes té a Europa una oportunitat singular, derivada de la seva pròpia tradició i de l'ideal democràtic que la caracteritza. Amb tots els seus errors, l'enfocament del problema urbà a les ciutats i societats europees després de la Segona Guerra Mundial, partint sobretot del problema de la provisió d'habitatge, va consolidar un model urbà que perseguia la redistribució econòmica i la millora d'oportunitats per a les capes de població més desfavorides. El que coneixem com a Estat del benestar és conseqüència d'una llarga tradició d'aplicació de multitud de dispositius espacials, jurídics i institucionals destinats, com les polítiques redistributives, a la inclusió social.

En el cas de l'urbanisme aquesta tradició s'ha allargat fins els nostres dies malgrat la tendència cap a una societat més centrada

en l'individu i més feble en la consolidació d'estructures col·lectives. Malgrat els errors de certes pràctiques urbanístiques, com les de les perifèries d'algunes ciutats, hi ha en els plans i projectes europeus de la segona meitat del segle XX l'intent de garantir que les condicions materials en les que viuen rics i pobres siguin les més semblants possibles, amb independència dels seus nivells d'ingressos i del seu patrimoni. Aquesta voluntat de posar a l'abast de tothom les prestacions bàsiques té tres punts fonamentals: l'habitatge, l'espai públic i els equipaments o serveis, especialment en els àmbits de l'educació i la sanitat.

Aquesta tradició cultural i ideològica ha permès que les ciutats europees (algunes més que altres) hagin pogut resistir millor certes polítiques i pràctiques urbanístiques que tenien lloc en altres contextos, especialment el nord-americà. Però el poder econòmic globalitzat i les seves regles han deixat una empremta evident en la transformació de les ciutats en les darreres dècades: proliferació d'urbanitzacions disperses al territori, *malls* i grans centres comercials, implantacions residencials en condominis, infraestructures segregades del territori on passen, etc.

Aquestes pràctiques i models són clarament aliens a la tradició europea, alhora que altament contraproductius en relació als reptes que planteja la nova condició urbana: accentuen les desigualtats posant en risc la cohesió social, són menys sostenibles i més agressives amb el medi ambient i creen xarxes i sistemes de més difícil accés al conjunt de la població.

A les ciutats europees com Barcelona, les polítiques socialdemòcrates de l'Estat del benestar van propiciar l'augment i consolidació d'una classe mitjana que en part encara es manté, tot i el seu afebliment els darrers anys. Però cada cop són més els indicis i les pràctiques que poden abocar a una major exclusió social.

Tal i com dèiem més amunt, la ciutat, que tradicionalment s'imaginava com l'espai de la

integració social i cultural per excel·lència, es pot convertir en una potent màquina de suspensió dels drets dels individus i de les estructures col·lectives, sota la ideologia del mercat i la retòrica de la seguretat.

En aquest context, 4 pautes de resposta a la crisi s'imposen per als propers anys:

- Fer de les ciutats i les metròpolis àrees de dinamització econòmica que creïn ocupació i estimulin la demanda econòmica. El consum de la població de més poder adquisitiu no és suficient per a generar una riquesa suficient per al conjunt.
- Refermar la tradició europea de les polítiques urbanes redistributives, aconseguint amb l'acció pública disminuir les diferències de renda de la població. Les inversions en infraestructures, serveis i espai públic s'han d'enfocar per garantir els objectius de no exclusió i d'equitat, evitant els models de ciutats duals.
- Bastir sistemes de mobilitat que garanteixin els drets de ciutadania: infraestructures que arribin a tots els barris i que facin de la ciutat un sistema més permeable i accessible.
- Orientar les polítiques urbanes cap a la millora energètica en tots els seus vessants, tenint present que els problemes ambientals tenen una relació molt directa amb les formes d'ocupació del territori i amb la mobilitat.

2.3- El cas de Barcelona

Barcelona i la seva àrea metropolitana no han escapat, com era d'esperar, a les dinàmiques de la "Gran recessió" i del creixent pes de les ciutats i les metròpolis.

Amb 3,2 milions d'habitants i un PIB que suposa el 52% del PIB de Catalunya, la metròpolis de Barcelona presenta, no gensmenys, algunes particularitats a subratllar i es dibuixen, en aquests set anys de crisi, dues línies de resposta clarament diferenciades des de l'Ajuntament, corresponents a diferents Governos municipals liderats, respectivament, pels Alcaldes Jordi Hereu i Xavier Trias.

Val la pena fer notar dues característiques institucionals d'especial rellevància:

1.- La recuperació, el 2011, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, desmantellada l'any 1987 per Jordi Pujol i CiU, fruit d'un gran pacte polític, àmpliament reclamat per les forces progressistes.

2.- L'existència de Governos municipals amb minoria a la ciutat des del 2007 i durant aquests dos darrers mandats.

2.3.1 La ciutat

Durant els anys de Govern de progrés a la ciutat de Barcelona, liderats tots ells pel PSC, la ciutat va viure etapes sostingudes de creixement econòmic i, alhora, de reducció de les desigualtats (Trullén, 2014)³.

La conjunció d'aquests dos fenòmens, creixement econòmic i reducció de les desigualtats, va convertir Barcelona en una ciutat única en el conjunt de països desenvolupats en els quals, tal com ha demostrat l'economista francès Thomas Piketty, el pronunciat increment de les desigualtats durant els darrers 30 anys ha estat el denominador comú.

³ Tal com demostra l'evolució de l'índex de Gini, les desigualtats a Barcelona es van reduir en un -23% durant el període 1985-2006. "La metròpoli de Barcelona i el model de creixement inclusiu", Joan Trullén (Anuari metropolità de Barcelona de 2013).

Amb l'inici de la "Gran recessió", l'any 2008, Barcelona va entrar en una etapa de decreixement econòmic i de forta destrucció d'ocupació, el que va comportar que la ciutat arribés a tenir fins a 115.154 aturats registrats, el mes de març de 2013.

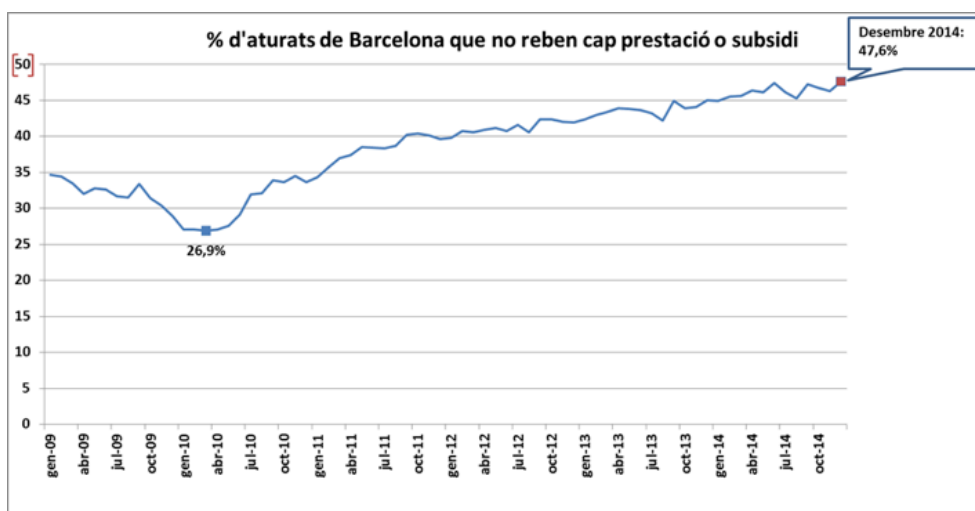
Malgrat que l'inici recent d'una nova etapa de tímid creixement econòmic ha comportat que la xifra d'aturats es torni a situar per sota de 100.000 persones, la ciutat segueix tenint un nivell d'atur inacceptable i té pendent afrontar grans reptes a nivell econòmic i social: atur juvenil, atur de llarga durada, precarització del mercat de treball i creixement de les desigualtats.

La ciutat de Barcelona mai havia tingut un percentatge tan elevat d'aturats que no cobra cap prestació o subsidi. En efecte, un 48% (amb dades a desembre de 2014) o, el que és el mateix, gairebé la meitat dels aturats de Barcelona no tenen cap tipus de cobertura:

Així mateix, el nivell de desigualtats a la ciutat ha tornat a augmentar de manera substancial: mentre l'any 2008 la diferència de renda familiar entre el barri més ric (les Tres Torres; 215) i el més pobre (Baró de Viver; 50) era de 165 punts, l'any 2013 la diferència entre el barri de Pedralbes (244) i el barri de la Trinitat Nova (39) va assolir els 205 punts.⁴

D'aquesta manera doncs, entre 2007 i 2013:

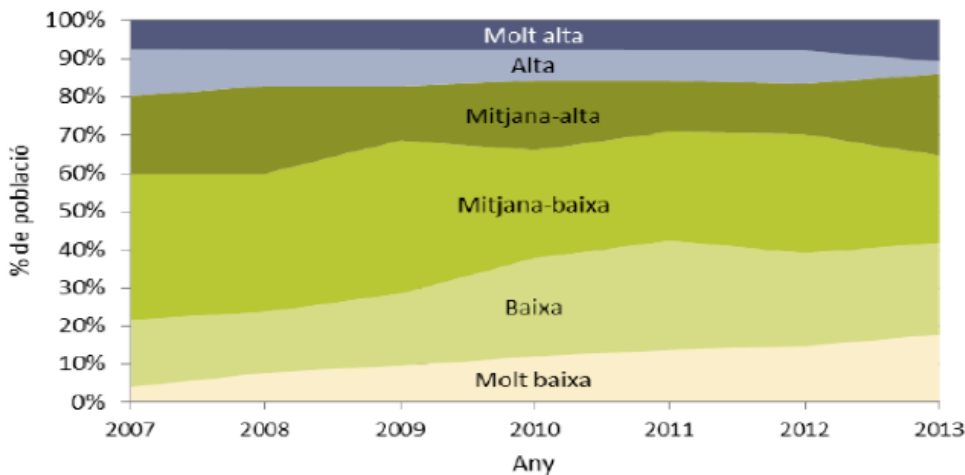
- Les rendes baixes han passat de representar el 21,7% al 41,8% de la població de Barcelona;
- Les rendes mitjanes han passat de representar el 58,6% al 44,3% de la població de Barcelona;
- Les rendes molt altes han passat de representar el 7,5% al 10,7% de la població de Barcelona.

Font: Departament d'estadística de l'Ajuntament de Barcelona.

⁴ Així, mentre l'any 2008 la renda familiar del barri més ric era 4,3 vegades la del barri més pobre, l'any 2013 aquesta ràtio s'incrementa fins a 6,3 vegades.

Evolució de la població de Barcelona per grans grups de RFD

Font: Ajuntament de Barcelona. (Barcelona Economia).

Ens trobem en un moment, doncs, on el percentatge de barcelonins i barcelonines amb rendes mitjanes pràcticament ha igualat el percentatge que té rendes baixes, contràriament a allò que històricament havia passat a la ciutat, on les classes mitjanes predominaven de forma àmplia.

Aquest increment de les desigualtats ha comportat, en definitiva, un empobriment de la gran majoria de la ciutadania de Barcelona, que ha vist com la seva renda per càpita es reduïa un 6% en termes nominals i un 14% en termes reals respecte l'inici de la crisi econòmica (passant d'una renda per càpita de 19.900 euros el 2009 a 18.700 euros el 2013), fomentant l'aparició i expansió d'un sentiment d'*expulsió* de la seva ciutat, que apareix liderant rànquings i estadístiques oficials, però que és incapaç d'oferir oportunitats a un nombre cada vegada més gran de barcelonins i barcelonines.

De particular importància en el reforçament d'aquest sentiment d'*expulsió* de la ciutat han estat dos fenòmens molt vinculats a l'èxit de Barcelona i a les dinàmiques de globalització econòmica, com són la desaparició d'alguns

comerços emblemàtics⁵ i l'*expulsió* de residents per part de turistes en determinats barris de la ciutat.⁶

En primer lloc, durant aquest darrer mandat, les barcelonines i els barcelonins han pogut comprovar com la ciutat perdia una part del seu patrimoni cultural i comercial, enfront de marques globals franquiciades la majoria de vegades, renunciant a una part important de la seva personalitat i caràcter propi davant la inacció del Govern de la ciutat.

Només a tall d'exemple, i situats ja a març de 2015 (o, el que és el mateix, tres mesos després de finalitzar el termini fixat per la LAU), el Govern municipal ha estat incapaç d'aprovar el Pla especial urbanístic de protecció d'aquests establiments.

A diferència, doncs, del que han fet altres ciutats europees com París, Roma o Florència, que van apostar decididament per protegir aquest tipus d'establiments al considerar que configuraven un patrimoni cultural, històric, comercial i turístic de primer ordre, el Govern de Barcelona no ha estat a l'alçada a l'hora d'afrontar aquest repte.

⁵ A tall d'exemple: Musical Emporium, El Indio, Xocolateria Fargas, Filatèlia Monge o la Llibreria Canuda.

⁶ Ambdós fenòmens tenen també una estreta relació amb una altra de les causes de l'*expulsió* d'alguns residents de Barcelona com ha estat la pujada dels preus dels habitatges (especialment durant la bombolla immobiliària) i dels locals comercials situats en les zones amb més demanda turística.

En segon lloc, Barcelona ha viscut durant aquest mandat un nivell de conflictivitat entre residents/veïns i turistes/visitants mai vist fins ara en aquesta ciutat (manifestacions al barri de la Barceloneta, al barri de la Sagrada Família, rodatge del documental “Bye, bye, Barcelona”).

La gestió erràtica dels habitatges d'ús turístic (HUT), que s'han gairebé quintuplicat en aquest mandat passant de 2.059 el 2011 a 9.880 el 2014, ha reforçat la sensació d'indefensió de molts ciutadans i ciutadanes que se senten hostes a la seva pròpia ciutat davant la inacció del Govern municipal.

Altres actuacions, com la modificació del Pla d'usos de Ciutat Vella, han posat de manifest la incapacitat per anticipar i disminuir els impactes d'una distribució territorial desigual del turisme a la ciutat i de la sobreexplotació d'alguns barris, preservant la mixtura d'usos a tot el territori.

En aquest sentit, i només a tall d'exemple, actualment ens trobem amb un nivell de població flotant⁷ que assoleix percentatges molt elevats respecte la població resident i que pot posar en perill la convivència i estructuració social dels barris de Barcelona: La Dreta de l'Eixample (26% de població flotant respecte la població total), el Barri Gòtic (26%) o Diagonal Mar (24%).

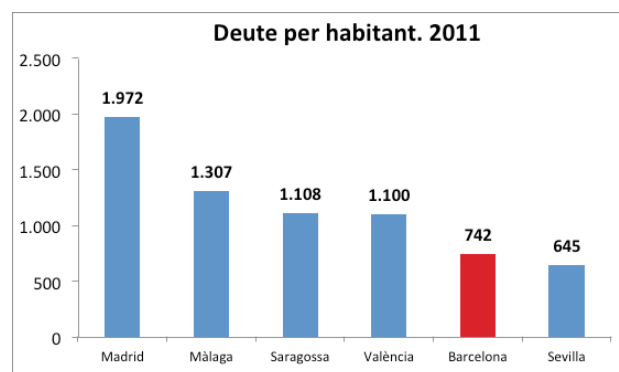
L'alta desocupació i l'empobriment d'amplis sectors de la ciutadania; l'increment dels aturats sense cobertura, de les desigualtats i del cost de la vida; la pèrdua de bona part dels comerços emblemàtics i l'increment dels conflictes entre turistes i residents, han caracteritzat de forma decisiva la fesomia social de Barcelona aquests darrers anys, generant un sentiment d'*expulsió* a molts dels seus ciutadans i plantejant un veritable rept al Govern de la ciutat.

2.3.2 L'Ajuntament de Barcelona

Dues han estat les estratègies de resposta davant d'aquesta realitat, que es corresponen a dues estratègies macroeconòmiques de resposta a la “Gran recessió” ben diferents, a saber, les polítiques d'impuls al creixement i les polítiques d'austeritat expansiva i que han estat protagonitzades pels dos Governos municipals que han dirigit la ciutat en aquests anys, liderats respectivament per Jordi Hereu i Xavier Trias.

La primera etapa, que lidera Jordi Hereu i que finalitza l'any 2011, consisteix a posar tot el potencial de Barcelona al servei del creixement econòmic, realitzant polítiques contracíclicues sense posar en risc la treballada solidesa de les finances municipals.

El resultat d'aquest primer mandat de la “Gran recessió” és el d'un Consistori que compleix amb els terminis de pagament als proveïdors fixats per l'anomenada “Llei de la morositat”⁸, així com amb el nivell d'endeutament màxim fixat per la Llei d'estabilitat pressupostària: 742 €/habitant l'any 2011, molt per sota de l'endeutament existent a la resta de grans ciutats d'Espanya com València (1.100), Saragossa (1.108), Màlaga (1.307) o Madrid (1.972).

Font: Ministeri d'Hisenda i administracions públiques

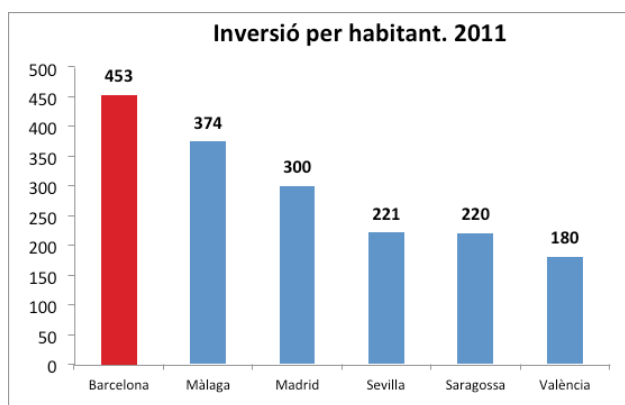
⁷ La població flotant fa referència a la població allotjada en el conjunt d'establiments hotelers, habitatges d'ús turístic i albergs de la ciutat.

⁸ En aquesta mateixa línia, va ser molt il·lustratiu el fet que, a finals de l'any 2011, l'Ajuntament no tingués cap necessitat d'acollir-se al Pla de pagament a proveïdors (o “Pla Montoro”) ja que només tenia cinc factures pendents de pagament per un import aproximat de 1.000 €.

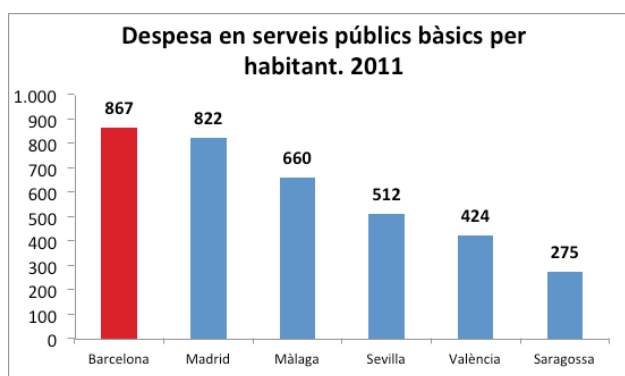
Així mateix, l'any 2011:

a) Barcelona era la gran ciutat d'Espanya que més invertia: 453 €/habitant, per sobre de Màlaga (374), Madrid (300), Sevilla (221), Saragossa (220) o València (180); i

b) Barcelona era la gran ciutat d'Espanya amb més despesa en serveis públics bàsics: 867 €/habitant, per sobre de Madrid (822), Màlaga (660), Sevilla (512), València (424) o Saragossa (275).

Font: Ministeri d'Hisenda i administracions públiques

Font: Ministeri d'Hisenda i administracions públiques

En canvi, la segona etapa, protagonitzada per Xavier Trias, es caracteritza per la realització de polítiques procíclics i austeres, afavorides pels canvis legislatius que s'han produït (LOEPSF)⁹.

Xavier Trias va iniciar l'any 2011 el seu mandat amb unes finances solvents i que sempre havien estat destinades a donar el màxim servei possible a la ciutadania de Barcelona, essent un mitjà per dur a la pràctica els objectius polítics del Govern i no una finalitat en si mateixes.

La transició de Jordi Hereu a Xavier Trias ha comportat passar d'un Ajuntament amb una estratègia clara a l'hora de realitzar polítiques contracíclics i de posar la solvència municipal al servei dels ciutadans, a un altre que ha prioritzat polítiques procíclics en un context econòmic recessiu i que ha posat la solvència municipal com una finalitat en sí mateixa.

En un moment, doncs, on les necessitats socials assolien màxims històrics fruit de la "Gran recessió", l'actual Govern ha prioritzat mantenir la solvència d'aquest Ajuntament a partir del tancament d'exercicis pressupostaris amb superàvit (60 M€ el 2012, 139 M€ el 2013 i 22 M€ el 2014¹⁰) i de la reducció del nivell d'endeutament (-228 M€)¹¹, convertint la solvència de la ciutat en una finalitat en si mateixa, en lloc de considerar-la un mitjà per aconseguir que els ciutadans i les ciutadanes de Barcelona tinguin el màxim nivell de benestar possible.

⁹ Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera de les administracions públiques (LOEPSF).

¹⁰ El superàvit corresponent a l'exercici 2014 es veu clarament influenciat per l'ajust de 45 M€ (major despesa no financera en termes del sistema europeu de comptes) que cal realitzar a l'hora de calcular la capacitat/necessitat de finançament de l'exercici i que té el seu origen en l'acord de dació en pagament del deute de la Generalitat per l'adquisició de tres immobles (Can Batlló, La Model i Via Laietana).

¹¹ Disminució del deute respecte el 2010 (darrer exercici liquidat per l'anterior Govern), disminuint així el deute de 1.200 M€ (58,8% dels ingressos corrents) a 972 M€ (38,4% dels ingressos corrents).

Barcelona pot i ha de fer molt més pels seus ciutadans i ciutadanes. Aquest darrer mandat estimem en 400 milions d'euros els recursos que, donant compliment rigorós i complet a la normativa d'estabilitat pressupostària, podien haver-se destinat a millorar el benestar de les barcelonines i els barcelonins (200 milions de superàvits i 228 milions de reducció de l'endeutament).

Això sense incloure els recursos detrets pel Govern de la Generalitat a Barcelona, que han generat una important despesa suplementària a la ciutat¹², i sense analitzar fórmules més agosarades, amb cabuda a la legislació vigent, per implementar polítiques contracíclics (Plans d'equilibri financer).

3. Primer Eix: propostes de reactivació econòmica

Objectiu:

creació de 30.000 nous llocs de treball en 4 anys, reduint una tercera part l'atur registrat a la ciutat.

La màxima prioritat del proper Govern ha de ser la creació de llocs de treball a la ciutat així com impulsar un creixement econòmic inclusiu. Només així podrem ajudar a superar la "Gran recessió" i revertir l'increment de les desigualtats que ha experimentat la ciutat.

Amb l'assoliment d'aquest objectiu, la ciutat situaria el seu atur a nivells dels països de l'eurozona (taxa d'atur del 11,4%; IV Tr. 2014), situant l'actual taxa d'atur de Barcelona (del

16,2%, segons les darreres dades de l'EPA relatives al IV trimestre de 2014) al voltant del 12%.

És per això que, amb les cinc propostes d'actuació que presentem en aquest eix, assumim el compromís de treballar per aconseguir crear a l'entorn de 30.000 nous llocs de treball en el proper mandat (veure detall a l'annex 1) i reduir, d'aquesta manera, el nivell d'atur registrat a Barcelona en una tercera part.

¹² En aquest sentit, el Govern municipal reconeix que la Generalitat deu, a 31/12/2014, 170 M€ a l'Ajuntament de Barcelona: 103,6 M€ de deute vençut, 44,8 M€ de deute no vençut i 21,8 M€ que l'Ajuntament considera com deute però la Generalitat no els reconeix. Aquesta xifra de 170 M€ no incorpora: a) els acords de dació en pagament del deute a canvi de terrenys (La Model, Can Batlló i Via Laietana) per import de 45 M€ que el Consell Plenari va rebutjar, b) el conjunt de despesa supletòria que l'Ajuntament ha hagut d'assumir per compte de la Generalitat (escoles bressol, CEIP Mediterrània, etc.), c) la menor inversió de la Generalitat a la ciutat així com el menor finançament pels consorcis compartits (Consorti d'educació de Barcelona, Consorti de serveis socials de Barcelona, Consorti de l'habitatge de Barcelona i l'Agència de Salut pública de Barcelona). Tots aquests conceptes permeten estimar el deute real o el volum d'incompliments financers de la Generalitat amb l'Ajuntament de Barcelona en més de 300 M€.

Proposta 1.

La inversió com a motor econòmic: 4.220 milions d'euros d'inversió durant el període 2015-2019

Acció 1.

Destinar 2.220 M€ pel Pla d'infraestructures estratègiques de Barcelona¹³

- Invertirem 700 M€ per finalitzar el nou eix urbà de La Sagrera:

L'estació de l'AVE de La Sagrera és el punt clau d'un projecte global de ciutat i metropolità de primer ordre que té com a objectiu fonamental reformular el futur del territori del Besòs que abasta 3 districtes de la ciutat, 4 municipis més i fins a 1 milió de persones.

Aquesta inversió de 700 M€ es compon dels 500 M€ necessaris per finalitzar l'estació i dels 200 M€ necessaris per urbanitzar els sectors Prim (Sant Martí) i Sagrera (PAU1 i PAU2) així com la cobertura de les lloses del futur parc.

- Destinarem 1.300 M€ per finalitzar la L9 del metro:

Aquesta inversió de 1.300 M€ permetrà captar uns 350.000 usuaris al dia (130 milions de passatgers l'any) i comporta tres millores: (a) connecta persones i barris, (b) connecta àrees d'activitat econòmica (Aeroport i Sagrera) i (c) millora la qualitat de l'atmosfera a Barcelona, a través de la millora de la mobilitat al centre de la ciutat.

La inversió feta i compromesa en l'actualitat (4.650 M€) representa al voltant d'un 80% del cost de l'obra. Si no s'executa el tram central

(els 9,2 km que van de Zona Universitària a Sagrera), la capacitat de captació de nous usuaris estarà al voltant del 20%, és a dir, s'haurà fet una inversió del 80% del cost total per captar només un 20% dels usuaris potencials.

L'acabament i posada en funcionament de la L9 és, així mateix, un prerrequisit per tal que Barcelona assoleixi els nivells de qualitat de l'aire exigits per la normativa comunitària, possibilitant reordenar i millorar la mobilitat a la ciutat.

- Assignarem 150 M€ per a les connexions del Port de Barcelona del Corredor Mediterrani:

Aquesta infraestructura, popularment coneguda com el Corredor Mediterrani, abasta al voltant del 40% del PIB del conjunt d'Espanya i ha estat declarada per la Comissió Europea com a eix prioritari en la xarxa de transports de mercaderies europea.

Pel que fa referència a Barcelona i a la seva àrea d'influència, treballarem per aconseguir que aquest paquet inversor pugui canalitzar fins a 150 M€ per a la finalització dels accessos viaris i ferroviaris del Port de Barcelona.

Poder comptar amb una infraestructura com el Port de Barcelona plenament interconnectada amb el Corredor Mediterrani ens permetrà incrementar de manera molt notable el potencial econòmic d'un dels factors territorials de competitivitat més importants de Barcelona i la seva àrea d'influència.

¹³ Aquest Pla parteix de la captació de recursos a partir del finançament del Pla d'inversió per Europa impulsat per la Comissió europea pel període 2015-2017 (conegut popularment com a "Pla Junker"). Si bé aquest Pla està encara en fase d'elaboració, atès el pes de Barcelona sobre el PIB del conjunt d'Espanya i de la UE28, el llistat que ha enviat l'Estat a la Comissió Europea i al Banc europeu d'inversions (Investment Plan's Task force) sobre possibles projectes així com el volum total de recursos que preveu mobilitzar aquest Pla, la quantitat estimada que Barcelona hauria d'aspirar a rebre d'aquest Pla se situa al voltant dels 2.220 M€. En aquest sentit, caldrà treballar de manera coordinada amb la resta d'administracions responsables de la implementació d'aquest Pla.

- Destinarem 70 M€ per a impulsar mesures d'eficiència energètica i de reducció de la contaminació al Port de Barcelona

Aquesta infraestructura cabdal per a la ciutat de Barcelona i el conjunt de l'àrea metropolitana té plantejats molts reptes en matèria d'eficiència energètica. En línia amb alguns projectes que ja s'han plantejat en aquest sentit (com el "Barcelona Port Verd"), creiem que cal aprofitar els recursos que es canalitzaran mitjançant el "Pla Junker" per tal de, entre altres objectius, poder reduir les emissions contaminants que es generen en aquest punt de la ciutat.

D'aquesta manera, a part de la generació d'ocupació associada a l'impuls d'aquestes mesures, la ciutat de Barcelona estaria donant compliment a una de les recomanacions que ha formulat la Comissió Europea per tal de reduir les emissions contaminants a l'atmosfera i millorar així la qualitat de l'aire de Barcelona.

Acció 2.

Destinar 2.000 M€ pel Pla d'inversions als barris

Tal com argumentàvem en l'apartat "1.3.2 L'Ajuntament de Barcelona", una institució financerament sanejada com l'Ajuntament de Barcelona ha de posar sempre la seva solvència al servei dels seus ciutadans i ciutadanes.

El manteniment d'estalvis bruts superiors al 15% dels ingressos corrents i d'un endeutament inferior al 60%, les dues *regles d'or* de les finances municipals durant els darrers anys, fan possible un nivell inversor anual del Grup Ajuntament de Barcelona de 500 milions d'euros, és a dir, de 2.000 milions d'euros per mandat.

- Mantindrem doncs aquest nivell inversor, el qual serà destinat prioritàriament a inversió en equipaments socials als barris, inversió de reposició i d'altra inversió recurrent (manteniment, espai públic, etc.), inversió productiva (destinada a millorar l'eficiència i els costos de funcionament dels programes municipals) així com a inversió en R+D+i i de reactivació econòmica.

¹⁴ Prioritzant les actuacions en aquests 9.800 edificis, es podria aconseguir la seva rehabilitació en dos mandats.

Proposta 2.

Pla de rehabilitació urbana i millora de barris (Pla RUMB)

Acció 3.

Generar una inversió de 1.000 M€ per a rehabilitar 80.000 habitatges

La ciutat de Barcelona té un estoc d'aproximadament 70.000 edificis plurifamiliars d'habitatge, amb un total de 811.000 habitatges. Un 14% d'aquests edificis es considera que no estan en bon estat (AMB; 2011)¹⁴. El 72% d'aquests edificis es va construir abans de 1970 (previ, per tant, a la primera crisi energètica) i prop del 85% dels habitatges van ser construïts sota un marc normatiu que no considerava mesures d'aïllament tèrmic per a garantir el confort, la salubritat i l'estalvi energètic.

El parc d'habitatges presenta deficiències de condicionament tèrmic i unes instal·lacions generalment poc eficients i en molts casos obsoletes. Des d'Europa fa temps que s'ha posat el focus en la resolució d'aquest problema. El país en general i les nostres ciutats en particular són energèticament depenents. L'edificació representa entre un 30%-40% del consum energètic total.

El desenvolupament d'aquest Pla de rehabilitació urbana comportaria tot un conjunt de beneficis mediambientals (reducció del consum del sòl, de les necessitats de mobilitat, de la producció de residus i del consum energètic) i econòmics (efecte multiplicador sobre la inversió privada i retorn per a l'Administració¹⁵).

▪ Destinarem 50 M€ anuals a rehabilitació (50% Ajuntament i 50% Ministeri) i augmentarem fins a 15 M€ anuals els ajuts per a la instal·lació d'ascensors:

- Inversió pública mandat: 260 M€
- Inversió privada associada: 740 M€
- Inversió total: 1.000 M€ mandat.¹⁶

Acció 4.

Avançar el pagament de la subvenció a la rehabilitació

Habitualment els programes d'ajuts a la rehabilitació subvencionen un percentatge significatiu dels costos de les obres: la comunitat de veïns executa i paga el 100% de les obres i, al cap d'un temps (que en ocasions pot arribar fins als dos anys), els arriba la subvenció.

En l'actual context de crisi és més difícil que les comunitats de veïns puguin recollir el 100% dels diners que suposen les obres. Així mateix, el problema relacionat amb el finançament de la part no subvencionada de les obres s'agreuja de manera molt especial en els barris amb un nivell de renda més baix.

Així doncs:

▪ Impulsarem que l'Ajuntament pugui treballar directament amb les empreses constructores per tal d'avançar els recursos que formen part del percentatge subvencionable per part de l'Administració així com incrementarem aquest percentatge per a les famílies amb menys recursos.

▪ Crearem una Taula de la rehabilitació amb tots els agents implicats per alinear esforços, identificar oportunitats i fer més eficient la gestió jurídic-administrativa.

¹⁵ Pel que fa referència a l'efecte multiplicador, s'estima que cada euro públic aportat es tradueix en tres euros d'inversió privada, motiu pel qual aquesta acció també podria ser susceptible de formar part dels recursos generats mitjançant el Pla Junker. D'altra banda, alguns estudis estimen en pràcticament un 100% de retorn per al sector públic si es compta el menor cost en subsidis d'atur.

¹⁶ Sostenint aquest nivell inversor en el temps, es podria assolir un parc d'habitatges plenament actualitzat, eficient i accessible en un horitzó de 30 anys.

Acció 5.

Impulsar la rehabilitació integral de 10 conjunts urbans

La rehabilitació i actualització del parc residencial s'acompanyarà d'actuacions d'inversió, manteniment i gestió de l'espai públic, i també de localització i activació d'espais i locals existents o nous. L'objectiu consisteix en reciclar peces urbanes bàsicament residencials per activar-les, afavorint també la implantació d'usos dotacionals i productius de proximitat (clústers de proximitat).

▪ Identificarem 10 conjunts urbans que, per les seves característiques físiques i socials, es considerin prioritari per iniciar la seva reforma urbana integral en el pròxim mandat. Aquesta acció té un cost estimat de 15 M€/any i se centrarà en els següents àmbits d'actuació:

- Rehabilitació dels edificis residencials.
- Reforma de l'espai públic, amb especial atenció a la implantació de mesures per afavorir l'accessibilitat universal.
- Activació de locals i espais per ubicar usos dotacionals, de serveis i productius de proximitat.

Proposta 3.

Pla de reindustrialització de Barcelona

Acció 6.

Promoure els polígons industrials de la ciutat

La reindustrialització de Barcelona es pot llegir en termes d'activitat econòmica i/o de generació d'ocupació, però també en termes urbanístics. Cal fer una relectura de les (poques) peces industrials que encara hi ha a la ciutat, tot analitzant quina és la seva vocació urbana, les seves problemàtiques i el seu possible reciclatge sense perdre el seu rol productiu. Les dues principals són l'àrea del Bon Pastor/Besòs i l'àrea de la Zona Franca.

- Treballarem perquè aquestes reserves de sòl industrial d'alt valor afegit de la ciutat, amb una extensió equivalent a la del 22@, es dediquin a activitats industrials o de serveis a la producció.¹⁷
- Afrontarem, mitjançant un programa dotat amb 25 M€/any, el repte de transformar aquests polígons, sense renunciar a que l'activitat empresarial sigui la base principal del canvi, i ho farem donant:

- Més intensitat en l'ús del sòl en termes d'edificabilitat i en llocs de treball.
- Més qualitat física de l'espai. Si es volen atraure activitats productives de major valor afegit cal oferir un espai físic atractiu.

Cal passar del polígon industrial a la ciutat productiva. La qualitat dels carrers d'una zona productiva ha de ser equivalent als de la resta de la ciutat.

- Més integració amb l'entorn. Cal aprofitar la transformació per completar els serveis i dotacions dels barris residencials colindants.
- Més ajuts municipals. L'Ajuntament pot impulsar i/o finançar polítiques de rehabilitació o actualització dels edificis industrials. Les indústries també poden ser més eficients energèticament i ajudar a configurar un paisatge urbà més adequat.
- Més presència pública. Identificar espais d'oportunitat (elements buits, posicions estratègiques) on l'Ajuntament pugui exercir opcions de compra i liderar les primeres transformacions.

Acció 7.

Donar un nou impuls al districte 22@

- Recuperarem el paper de "22@Barcelona" en la captació d'empreses (més de 7.000 empreses en 10 anys i més de 56.000 llocs de treball).
- Promourem més espais per a l'acceleració i el creixement d'empreses, centrades en els àmbits sectorials més propers al 22@ com les TIC.

¹⁷ Entenem que les polítiques industrials han de considerar el sector de la indústria d'una manera integral, tot considerant els serveis associats a la indústria dintre del seu perímetre de consolidació a l'hora de dissenyar les mesures incloses en aquest àmbit d'actuació.

Acció 8.

Posar l'Ajuntament al capdavant de la recerca i la innovació a la ciutat

- Impulsarem una plataforma amb els centres de recerca i les universitats presents a l'Àrea metropolitana (i amb estret contacte amb els agents socials) per tal d'analitzar i promoure la contribució de les universitats al desenvolupament econòmic i social. Aquesta plataforma permetrà debatre i impulsar mesures vinculades a la transferència tecnològica entre la recerca i l'empresa: contractes de recerca, spin-offs, patents, mobilitat d'investigadors entre la universitat i l'empresa així com afavorir la inserció laboral dels titulats mitjançant, per exemple, la formació dual a nivell del grau i del postgrau.
- Convertirem la capacitat de compra pública innovadora i la capacitat inversora de l'Ajuntament en veritables generadors de projectes a la ciutat, que permetin trenar l'activitat de la indústria, els centres de recerca i les administracions.
- Incrementarem el pressupost municipal d'inversió destinat als àmbits de la recerca, el desenvolupament i la innovació (fins a un màxim del 10% del pressupost d'inversió), a través de les iniciatives i centres d'excel·lència presents a la ciutat.

Acció 9.

Potenciar la formació dual com a base del creixement industrial

- Tornarem a liderar des de l'Ajuntament els instituts municipals de Formació Professional i aprofundirem en la formació dual de qualitat (combinant teoria amb pràctica al si de les empreses), amb l'objectiu de fer de la indústria una oportunitat laboral atractiva, especialment pels joves.

Acció 10.

Potenciar les polítiques de captació/retenció de talent i d'inversió internacional

- Proporcionarem dades específiques sobre sectors, marc legal i fiscal, i mercat laboral.
- Ajudarem les empreses en la seva cerca de socis estratègics, xarxes d'empreses, associacions, institucions del coneixement, autoritats fiscals, agències governamentals i possibles clients potencials.
- Crearem una finestreta única per a les empreses internacionals per facilitar la reubicació dels empleats i les seves famílies.
- Donarem suport per al personal internacional que es vulgui instal·lar a la nostra ciutat: recerca d'habitatge (estada curta o llarga estada), introduccions a les escoles internacionals, clubs d'expatriats i referències a metges, etc.

Acció 11.

Donar un nou impuls al Corredor Mediterrani

- Treballarem perquè el Corredor Mediterrani sigui una realitat a curt termini. És la infraestructura més necessària per acabar de convertir Barcelona en un veritable nucli intermodal (Port, Aeroport, Ferrocarril) a nivell logístic. És la infraestructura més necessària perquè el sector industrial continuï guanyant pes als mercats exteriors.
- Captarem 400 M€ d'inversió per tal de poder destinar-los a la finalització dels accessos viaris i ferroviaris al Port de Barcelona (veure l'Acció 1 de la Proposta 1 d'aquest eix d'actuació).
- Contribuirem a impulsar un Comitè de rutes per al Corredor Mediterrani, similar a l'existent per a l'Aeroport del Prat (CDRA) i configurat per la Cambra de comerç i el conjunt d'administracions públiques, que permeti captar nous serveis, des d'una perspectiva intermodal, per a aquesta infraestructura tan important per a l'economia de Barcelona i la seva àrea d'influència.

Proposta 4.

Reactivar el tercer sector i la “petita economia” de la ciutat

Acció 12.

Apostar pel tercer sector com a generador d'ocupació i de cohesió social

El tercer sector de la nostra ciutat és un gran actiu a l'hora de garantir la cohesió social que volem així com de permetre generar nous llocs de treball i assolir un creixement econòmic més inclusiu.

En aquest sentit, cal tenir present que gran part de les mesures que detallem en el segon eix d'aquest Pla Collboni tindran un gran impacte i requeriran d'una forta col·laboració amb les empreses i entitats d'aquest sector. D'aquesta manera:

- Treballarem per tal que el tercer sector sigui un dels agents principals a l'hora de implementar totes les mesures destinades a generar ocupació, a posar la ciutat a l'abast de tothom i a reduir les desigualtats (pobresa energètica, àpats en companyia per a la gent gran o les polítiques actives d'ocupació per combatre l'atur de molt llarga durada i l'atur juvenil, entre d'altres).

Acció 13.

Convertir l'Oficina d'atenció a l'empresa en una veritable finestreta única

Estem convençuts que la “petita economia” que tenim, i que tindrem en el futur a la ciutat, ha de tenir el màxim recolzament per part de l'Ajuntament¹⁵. Un element cabdal a l'hora de promocionar aquest tipus d'activitats econòmiques que, sovint, no compten amb tots els recursos que pot tenir una gran empresa,

és el de facilitar al màxim la interlocució que han de tenir amb l'Ajuntament¹⁹.

Així doncs:

- Treballarem per convertir l'Oficina d'atenció a l'empresa en una veritable finestreta única que, de manera coordinada amb els deu districtes de la ciutat, permeti que aquest tipus d'activitats comptin amb un únic canal d'interlocució a l'hora de realitzar tots els tràmits municipals i de rebre tot l'assessorament que Barcelona Activa posa a la seva disposició.²⁰

Acció 14.

Impulsar el projecte “Barcelona: zona zero impostos per a nous autònoms”

- Les persones aturades que vulguin generar un projecte d'autoocupació tindran, durant el primer any:
 - zero costos de finançament per pagar els primers 12 mesos del règim d'autònoms de la seguretat social
 - zero costos en les tramitacions de totes les llicències municipals (llicències d'obres, d'activitat, urbanístiques, etc.)
 - zero costos en el preu públic de recollida de residus
 - zero costos en el impost de construccions, instal·lacions i obres (ICIO)
 - zero costos d'assessorament: des de Barcelona Activa s'assessorarà als beneficiaris a l'hora de crear el pla d'empresa i acreditar la seva viabilitat.

¹⁸ El conjunt de micro, petites i mitjanes empreses que té la ciutat, així com tots els projectes d'emprenedoria que s'estan impulsant a Barcelona, són un actiu de primer ordre que cal promocionar atès que, de ben segur, seguiran configurant el principal “sector” de generació de riquesa i d'ocupació a la ciutat, tal com ho demostra el fet que el 95% d'empreses a la ciutat compti amb menys de 10 assalariats.

¹⁹ Actualment, un emprenedor que vulgui rebre l'assessorament que ofereix l'Ajuntament mitjançant Barcelona Activa així com tramitar una llicència (gestionada pels districtes) per al local o oficina on realitzarà l'activitat, no disposa encara d'un únic canal d'interlocució municipal.

²⁰ Aquesta nova Oficina d'atenció a l'empresa, conjuntament amb tota la xarxa municipal de viviers d'empresa, ens ha de facilitar també el poder crear un ecosistema per a l'emprenedoria que permeti que la ciutat sigui un lloc on la gent vegi que és fàcil crear noves empreses.

Aquesta acció, amb un cost màxim estimat de 7,5 M€/any per a la generació de 10.000 nous autònoms durant tot el mandat, estarà sotmesa a uns requisits com: a) trobar-se en situació d'atur i estar inscrits a les oficines del SOC, b) estar empadronat a Barcelona com a mínim 6 mesos abans de la sol·licitud de l'ajut/subvenció, c) no haver estat donat d'alta al RETA (Règim especial de treballadors autònoms) per la mateixa activitat en els últims 6 mesos anteriors a l'alta i d) comptar amb un pla d'empresa que serà supervisat/validat pels tècnics de Barcelona Activa (l'empresa municipal oferirà les seves càpsules formatives als sol·licitants per a l'elaboració d'aquest pla d'empresa).²¹

Acció 15.

Reduir la tributació municipal per facilitar la creació de noves empreses a la ciutat

Sent coneixedors que la fase inicial que cal afrontar a l'hora de crear una nova empresa, és la fase més complexa:

- Treballarem per posar les coses fàcils als emprenedors que vulguin iniciar un nou projecte empresarial permetent que, durant el primer any d'activitat, no hagin de pagar cap impost municipal (incloent taxes i preus públics) i facilitant que, a partir del segon any, les obligacions tributàries se situïn de manera gradual al mateix nivell que la resta d'activitats ja establertes a la ciutat.²²

Acció 16.

Potenciar les Àrees de promoció de l'economia urbana (APEU's)

El comerç de proximitat és un dels àmbits més importants d'aquesta "petita economia". Promoure la col·laboració públic-privada en el comerç mitjançant la implementació de les APEU's (Àrees de promoció de l'economia urbana)²³ serà un element dinamitzador d'aquest comerç de proximitat. D'aquesta manera, doncs:

- Potenciarem les APEU's per tal de facilitar que els comerciants puguin proposar i potenciar les actuacions de dinamització, d'horaris (en cas de poder acreditar una gran afluència turística), de seguretat o de neteja, entre d'altres, que vulguin prioritzar i desenvolupar en la seva àrea.²⁴

²¹ Les mesures incloses en aquest projecte ja s'estan aplicant, amb resultats molt positius, en altres Ajuntaments liderats per Alcaldes i Alcaldesses del PSC, com Josep Mayoral (Granollers) i Raquel Sánchez (Gavà).

²² L'aplicació d'aquesta linealitat en les figures impositives municipals a partir del segon any també serà d'aplicació en l'acció de suport als nous autònoms de la ciutat (veure Acció 14).

²³ Aquest tipus de col·laboració públic-privada (sovint anomenat també amb l'acrònim de BID, Business Improvement District) és un model que funciona amb èxit a països com Canadà, Regne Unit, Estats Units i Alemanya.

²⁴ Això no treurà, però, que l'Ajuntament deixi d'exercir en cap cas el lideratge que li correspon, discutint i negociant les propostes rebudes per part dels comerciants i professionals de cada APEU.

Acció 17.

Racionalitzar el disseny de la Zona de gran aflluència turística de Barcelona

El comerç de la nostra ciutat ha viscut un període especialment difícil, tant pels efectes evidents que ha tingut aquesta etapa de recessió econòmica com per la inseguretat jurídica creada arran del conflicte competencial i normatiu que han protagonitzat els Governos de la Generalitat i de l'Estat i, de manera molt especial, pel que fa referència a la regulació dels horaris comercials.

En aquest sentit, cal tenir present dos elements cabdals: en primer lloc, cal constatar que Barcelona és la segona destinació de turisme de compres d'Europa i, en segon lloc, que la presència de la majoria de grans superfícies comercials (que podrien provocar un canvi

d'hàbits de compra entre els residents) no es troben en la Zona de gran aflluència turística que té avui Barcelona.²⁵

Aquesta despesa dels turistes en el comerç de la ciutat, a més, cada cop es produeix de manera més repartida durant tots els mesos de l'any²⁶, fruit de l'èxit que ha tingut Barcelona en l'objectiu compartit de desestacionalitzar el turisme. Per tot això, doncs:

- Apostarem per introduir un marc més racional en matèria d'horaris comercials, treballant amb el sector per tal de delimitar de manera més acurada una Zona de gran aflluència turística que compti amb una normativa específica per a la regulació dels horaris comercials al llarg de l'any.

Proposta 5.

Impuls a l'economia creativa, col·laborativa i digital

Acció 18.

Impulsar mesures de suport al sector cultural de la ciutat

El sector cultural de la ciutat és una peça fonamental d'aquesta economia creativa que volem impulsar. Estem convençuts que comptar amb un sector cultural dinàmic i de qualitat pot ajudar també a reactivar l'economia i el mercat de treball de Barcelona. És per aquest motiu doncs que, entre d'altres mesures:

- Establirem bonificacions de fins el 95% a l'IBI i l'IAE per a aquelles empreses culturals que demostrin reinvertir a la ciutat més del 75% dels seus beneficis.

- Crearem un circuit cultural pel suport a nous creadors que permeti donar a conèixer els creadors emergents i les iniciatives més innovadores de la ciutat.

Acció 19.

Generar nous ecosistemes d'innovació

Seguint l'estratègia europea d'especialització intel·ligent, la RIS3 (*Research and innovation strategies for smart specialisation*), i en coherència amb la visió estratègica de ciutat, l'objectiu principal és generar uns pocs ecosistemes d'innovació de competitivitat global a Barcelona, en acord amb els agents econòmics i institucions universitàries.

²⁵ Cal tenir present també que en altres capitals del món amb una forta presència turística, el comerç que vol aprofitar aquesta realitat obrint en diumenge ho pot fer, tal com demostren els exemples de Londres, Nova York, Tokyo i Roma, o en els casos de París i Berlín on hi ha zones turístiques delimitades que poden obrir tots els mesos de l'any. El passat 2014, els comerços ubicats en aquesta zona només van poder obrir els festius de juliol, agost i la primera quinzena de setembre amb un horari limitat a les 18:00 hores (el que no suposa un marc gaire racional tenint en compte que, durant els mesos més calurosos de l'any, les compres es realitzen de manera més intensa en horari de tarda).

²⁶ Segons dades de Turisme de Barcelona, l'any 2013 la despesa internacional amb targetes de crèdit realitzada en establiments comercials de Barcelona durant tots els mesos de l'any, exceptuant els mesos de juliol i agost, va representar gairebé el 80% del total anual (78%). Així mateix, en els mesos de gener, maig, setembre, octubre, novembre i desembre, el pes d'aquest tipus de despesa sobre el total de la despesa que realitzen els turistes a la ciutat és més elevat que el que es produeix en els mesos de juliol i agost (mesos complets on actualment es pot obrir en diumenge en la Zona de gran aflluència turística).

L' Ajuntament ha de tenir el rol de marc de col·laboració entre aquests diferents agents i també de part interessada d'aquestes col·laboracions. En aquesta funció de connexió i de generació de confiança, ha de tenir un domini de les xarxes, de les realitats internacionals i dels ecosistemes d'innovació especialitzats en les seves àrees d'influència.

- Establirem com a instrument principal de promoció econòmica la descoberta emprenedora en entorns mixtes (amb representants de l'administració junt amb clústers i agents R+D+i). Això vol dir dissenyar i organitzar un programa de converses productives per a la detecció i desenvolupament d'oportunitats de negoci i ocupació, especialment on no n'hi havia.

- Territorialitzarem, en línia amb l'especialització sectorial de la ciutat, aquests àmbits sectorials d'especialització de Barcelona a través de laboratoris d'innovació on es promogui una massa crítica de projectes d'innovació i les corresponents polítiques públic-privades d'atracció i desenvolupament de talent, emprenedoria, transferència tecnològica, finançament empresarial i internacionalització²⁷.

Acció 20.

Promoure una regulació per a l'economia col·laborativa

L'economia, el consum i fins i tot la producció col·laborativa estan arribant de manera imparable a la ciutat de Barcelona (AirBNB, Uber, BlaBlaCar, Eatwith, etc.), ciutat que per la seva naturalesa creativa, global i oberta és força atractiva per aquest tipus de tendències.

No té cap sentit intentar frenar-la ni prohibir-la, però tampoc es pot deixar que es desenvolupi a compte dels sectors clàssics per falta d'una fiscalitat adequada i el compliment d'aquesta fiscalitat per part de les noves empreses i persones que generen riquesa a través d'aquesta economia. Per tot això, doncs:

- Treballarem per regular el sector adequadament i per no fer diferències amb els sectors tradicionals;

- Analtzarem, conjuntament amb les persones que ho lideren i amb les que ho usen, les potencialitats i beneficis que poden tenir cadascuna de les iniciatives (consum, producció i finançament); i

- Acompanyarem els sectors tradicionals afectats en el replantejament del seu negoci i la seva viabilitat futura.

Acció 21.

Aprofitar les oportunitats de la Capitalitat Mundial del Mòbil (MWC)

- Traurem el màxim profit de la capitalitat mundial del mòbil fins l'any 2018, generant a Barcelona un veritable pol d'activitat econòmica en l'àmbit de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC), gràcies a l'atracció d'inversions i de talent així com donant suport a les empreses tecnològiques que estan naixent a la ciutat.

Barcelona pot esdevenir una referència mundial en aplicacions mòbils aplicades a millorar la qualitat de vida de la ciutadania i els serveis públics²⁸. La capitalitat mundial del mòbil, iniciada l'any 2006 a Barcelona i per la qual hem treballat tant, és una gran oportunitat per al conjunt de barcelonins i barcelonines.

Cal aprofitar aquesta oportunitat i treballar, de manera coordinada amb el conjunt d'agents implicats, per tal de poder seguir exercint aquesta capitalitat més enllà de 2018.

²⁷ Això es desenvoluparà en zones de referència de la ciutat, identificant-les de manera solvent dins el mapa urbà.

²⁸ El clúster eCommerce&Tech existent n'és un bon exemple.

4. Segon Eix: propostes per posar Barcelona a l'abast de tothom i reduir les desigualtats

Objectiu:

posar Barcelona a l'abast de tothom, fomentant la igualtat a la ciutat

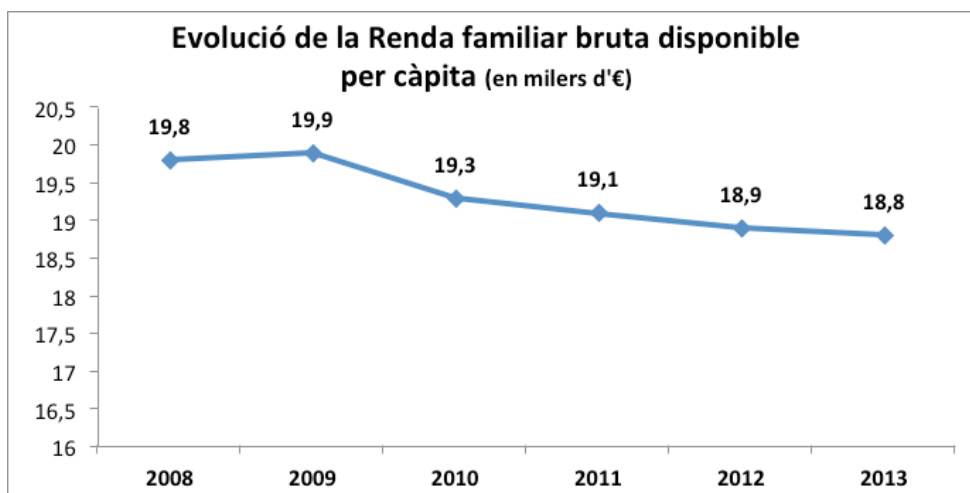
En aquest segon eix del "Pla Collboni per Barcelona" volem posar l'èmfasi en aquelles mesures més destacades que ens haurien de permetre assolir una ciutat més assequible per al conjunt dels barcelonins i de les barcelonines i, en definitiva, posar Barcelona a l'abast de tothom.

Des de l'inici de la "Gran recessió", els veïns i veïnes de la nostra ciutat han pogut veure com la seva renda per càpita anual es reduïa, de mitjana, al voltant de 1.000 euros per a cada Barceloní (veure gràfic).

Aquest fet -conjuntament amb d'altres factors que han contribuït a encarir el cost de la vida

per al conjunt de ciutadans d'aquesta ciutat com, entre d'altres, l'increment de les tarifes del transport públic o dels tipus impositius de l'IBI, IVA, etc.- ha comportat que un nombre cada vegada més important de barcelonins i barcelonines vegi cada cop més difícil poder assolir un nivell de vida mínimament satisfactori.

Revertir des de Barcelona aquesta realitat passa, al nostre entendre, per l'impuls d'un seguit de mesures que haurien de ser finançades mitjançant el pressupost municipal (veure annex 2) i que abasten un conjunt molt variat d'àmbits d'actuació: habitatge, educació, transport públic, fiscalitat i energia, entre d'altres.

Font: Barcelona Economia. Les dades de 2011-2013 són estimacions elaborades pel Gabinet tècnic de programació de l'Ajuntament de Barcelona.

Proposta 6.

Reduir el preu de serveis que repercuteixin en el cost de la vida

Proposta 7.

Habitatge a l'abast de tothom

Proposta 8.

Pla de xoc per combatre l'atur de llarga durada i l'atur juvenil

Proposta 9.

La millor educació, igual per a tothom

Proposta 10.

El turisme al servei dels barcelonins i les barcelonines

Proposta 11.

Treballar per a una ciutat més equitativa

5. Seguiment específic del Pla i rendició de comptes

Assolir un creixement econòmic sostenible i garantir que la ciutat estigui a l'abast de tothom (creixement inclusiu), són objectius que a Barcelona necessiten d'un impuls específic i que, sobretot, han de ser avaluats per part de tots els actors implicats i del conjunt de la ciutadania de la nostra ciutat.

La participació i el diàleg han estat dos eixos de treball que han caracteritzat la Barcelona municipal que es va forjar durant els diferents Governos progressistes que va tenir Barcelona.

Si l'assoliment d'un creixement econòmic inclusiu ha de ser el principal repte sobre el qual ha de pivotar l'estratègia de la ciutat en els propers anys, aquest repte ha de poder comptar amb eines de seguiment i de rendició de comptes específiques. Per tot això:

- Crearem una Oficina pel seguiment d'aquest Pla, dependent directament de l'Alcaldia, que serà responsable de la planificació, avaluació, coordinació i impuls de totes les propostes i accions que planteja aquest document.

- L'Oficina estarà dirigida per un Comissionat/da que treballarà en col·laboració amb associacions, universitats i entitats de recerca³⁷.

- Aquesta Oficina elaborarà, entre altres eines de seguiment, un informe semestral que es presentarà públicament així com un informe anual que es debatrà en el Plenari de l'Ajuntament i i en el Consell de Ciutat que serà accessible a tota la ciutadania. Aquests informes seran també validats i avaluats per alguna entitat o institució externa de reconegut prestigi.

- Aquesta Oficina disposarà també d'un espai obert a la xarxa perquè la ciutadania pugui informar-se i col·laborar amb els projectes que s'impulsin.

³⁷ Aquest Comissionat/da comptarà amb el recolzament del Gabinet tècnic de programació de l'Ajuntament que, entre d'altres, tindrà com a una de les tasques més importants l'anàlisi i el seguiment del cost de la vida a Barcelona (p.ex: anàlisi de l'evolució dels preus dels serveis bàsics que han d'afrontar els barcelonins com aigua, llum, gas, transport públic, etc.).

6. Annexos

Annex 1.

Estimació dels nous llocs de treball del Pla Collboni³⁸

L'estimació de nous llocs de treball que es podrien generar amb les mesures incloses en el primer eix del Pla Collboni ha estat realitzada a partir d'un indicador promig dels càlculs elaborats per les següents institucions (veure quadre) a partir dels llocs de treball que s'han generat a partir d'una inversió pública en obra civil de 1.000 M€:

Font	Nous llocs de treball generats
Ministeri de Foment	14.850
Council of Economic Advisors (EUA)	15.300
SEOPAN	20.550
Ajuntament de Barcelona	22.950
Indicador promig	18.412

En totes aquestes estimacions s'ha tingut en compte els llocs de treball:

- Directes: corresponents a les empreses contractades per l'execució de l'obra;
- Indirectes: corresponents a altres empreses de serveis auxiliars que intervenen en l'execució de l'obra (materials, serveis d'enginyeria o arquitectura, empreses de control de qualitat, etc.); i
- Induïts: corresponents a l'increment de l'activitat econòmica generada per la inversió realitzada (localització de noves indústries, serveis associats, etc.).

D'aquesta manera doncs, i prenent com a referència aquest indicador promig, detallem a continuació l'impacte que podrien tenir les mesures que es proposen i que estimem que podrien generar al voltant de 30.000 nous llocs de treball a la ciutat de Barcelona per al proper període 2015-2019:

³⁸ L'estimació de nous llocs de treball (30.219) fa referència al Pla d'infraestructures estratègiques de Barcelona, al Pla de rehabilitació urbana i millora de barris (Pla RUMB) i al projecte "Barcelona: zona zero impostos per a nous autònoms". Per a la resta de mesures del primer eix (propostes de reactivació econòmica) i per totes les mesures del segon eix (accions destinades a reduir les desigualtats, amb incidència sobre la generació d'ocupació en el tercer sector) no disposem de fonts i estimacions fiables per al càlcul de la creació neta d'ocupació, motiu pel qual la generació de nous llocs de treball podria ser superior.

Mesura inclosa en el Pla Collboni	Nous llocs de treball 2015-2019
Pla d'infraestructures estratègiques de Barcelona (*)	10.219
Pla de rehabilitació urbana (**)	10.000
Barcelona: zona zero impostos per a nous autònoms	10.000
Total	30.219

(*) Aquest Pla, dotat amb 2.220 M€/mandat, serà executat a raó de 555 M€/any. Prenent com a referència l'indicador promig (veure primer quadre d'aquest annex) i tenint present que estimem els llocs de treball generats de manera neta (sense incloure els llocs de treball que es consoliden amb la inversió recurrent), el Pla podria generar al voltant de 10.219 nous llocs de treball.

(**) L'estimació de nous llocs de treball generats per aquesta mesura segueix la metodologia aplicada pel Ministeri de Foment per als programes de rehabilitació.

Annex 2.

Acord Pressupostari 2015: comencem a treballar pel proper mandat

El Pressupost municipal de l'Ajuntament de Barcelona per aquest exercici 2015 ha estat aprovat gràcies a la negociació i a l'acord pressupostari que el PSC de Barcelona va assolir amb el Govern municipal.

Aquest és un pressupost municipal de transició atès que serà gestionat per l'actual Govern municipal així com pel nou Govern que es configuri després de les eleccions municipals del mes de maig d'enguany.

Amb aquest acord pressupostari, podem considerar que ja hem començat a treballar pel proper mandat, aconseguint incorporar al Pressupost municipal 2015 un seguit de mesures que estan totalment alineades amb les prioritats d'aquest Pla Collboni.

En aquest sentit, relacionem a continuació el conjunt de mesures incloses en aquest acord pressupostari pel Pressupost 2015 en línia amb els dos eixos inclosos en el Pla Collboni:

Primer Eix.

Propostes de reactivació econòmica (la inversió com a motor econòmic):

• **26,2 M€** per a les següents actuacions d'inversió:

- **4,5 M€** per a la cobertura de la Ronda de Dalt (Horta i Nou Barris);

- **4,8 M€** per a la remodelació de la Carretera de Ribes (Sant Andreu; Trinitat Vella);

- **16,9 M€** per a la reurbanització del tram central de Pere IV (Sant Martí).

Segon Eix.

Propostes per posar Barcelona a l'abast de tothom i reduir les desigualtats:

- **16,4 M€** per al transport públic:
 - **Es redueix** un 3,4% el preu de la T-10: de 10,30€ a 9,95€;
 - **+53.000 persones** beneficiades: 37.000 persones més podran acollir-se a la Targeta Rosa i 16.000 passaran de la reduïda a la gratuïta;
 - **Més autobusos** i més llocs de treball: millora de la freqüència de pas dels busos de TMB (25 vehicles més en hora punta; +105.000 hores de servei i 80 llocs de treball nous).
- **20 M€** per al Pla de Rescat Social:
 - **9,2 M€** a un Fons per a una Renda Infantil Garantida, per a 7.500 infants que viuen sota el llindar de la pobresa;
 - **4 M€** en formació per a 2.000 persones en situació d'atur de molt llarga durada;
 - **2,3 M€** en beques i bonificacions perquè 2.350 joves puguin accedir a l'FP;
 - **2 M€** per foment de l'ocupació a través de la rehabilitació, per diagnosticar 2.500 edificis;
 - **2,5 M€** en nous ajuts per a 17.000 famílies en risc de pobresa energètica.
- **8,3 M€** per a les escoles bressol:
 - **0,6 M€** en increment de les bonificacions al preu per quasi 2.000 nens i nenes i conversió en tarificació social.
 - **7,7 M€** en la construcció i posada en marxa de 4 noves escoles bressol (i possibilitar la construcció de les 4 programades) amb un increment total de 592 places.

collboni.cat

/jaume.collboni

@jaumecollboni

jaumecollboni1

/jcollboni

COLLBONI